NOVÝ DOMOV

Otis

Ellen Milesová

bambook

bambook

NOVÝ DOMOV

Otis

Ellen Milesová

Zvláštní díky
za veškerou její pomoc
patří mé kočičí expertce
Kristin Earhartové.

Kapitola 1

„Chicago!“ Míša Bárta zvedl dlaň a čekal na plácnutí.

„Chicago!“ zopakoval jeho nejlepší kamarád Kuba, když plácl do Míšovy nastavené dlaně.

Byl to jejich tajný kód. Jen oni dva a jejich basketbalový tým věděli, co znamená. Kamarádi se na sebe usmáli.

„Uvidíme se zítra na tréninku,“ řekl Míša. „Musím teď vyzvednout Máju.“

„Čauky,“ mávl na něj Kuba a vyšel dveřmi z tělocvičny.

Bum, bum, bum. Míša si po cestě chodbou dribloval s basketbalovým míčem. *Dneska to byl skvělý trénink*, pomyslel si.

Tým se učil novou herní strategii a Míša, který mířil do patra za svou sestřičkou, si neustále v hlavě přehrával nové kličky a finty.

Zároveň však přemýšlel, co asi Mája dneska na výtvarném kroužku vytvořila.

Když Míša dorazil k Májině třídě, nakoukl okýnkem ve dveřích a hned svou sestřičku uviděl. Měla skloněnou hlavu a zdálo se, že něco tvoří z malé kuličky hlíny. Vtom se Mája podívala ke dveřím a zamávala na něj. Míša zavrtěl hlavou. Jak je možné, že Mája hned ví, že je za dveřmi?

Pak sledoval sestřičku, jak vrátila svůj kufřík s výtvarnými potřebami do přihrádky, vzala si batoh a rozběhla se ke dveřím. „Podívej!“ zvolala. Ukázala mu malinkou kočku z keramické hlíny ve své dlani. „To je soška Rozárky.“

Míša se usmál. Kočky byly Májiným oblíbeným námětem. Nejraději ze všeho teď kreslila, malovala a modelovala kočky. Dřív to byli lvi, tygři nebo jiné velké šelmy, které žily v divočině. Ale když si jejich rodina vzala do dočasné péče toulavé strakaté kotě (všichni se o něj starali, dokud mu nenašli báječný domov), Mája začala kreslit a modelovat i kočky

domácí. Míša věděl, že Mája už se těší na další kotě, stejně jako on. I když možná o trošku víc než on.

„Opravdu vypadá jako Rozárka," pochválil ji Míša. „Ty oranžové a černé fleky se ti vážně moc povedly." Míša měl vždycky raději psy než kočky – dokud k nim nepřišla Rozárka. Teď miloval oboje.

„Už barva zaschla?" zeptal se a prohlížel si nánosy barvy na sošce. „Protože jak jinak chceš nést tu sošku, k tomu batoh, a ještě jet na koloběžce?"

Mája se na svého bratra usmála. „Vzal bys mi tedy batoh?" požádala ho. „Nechci Rozárku rozmazat."

Mladší sestřička! Míša si povzdechl. Pak nacpal míč do své sportovní tašky a popadl Májin batoh. „Vezmu ti ho, ale pojedeme dolů výtahem. Nehodlám tohle všechno nést po schodech."

Zatímco šli chodbou, Míša dělal výpady doleva a doprava a předstíral obranu protihráče. „Chicago!" zašeptal si pro sebe.

Takhle nazvali herní strategii, co se dneska naučili. Pojmenovali ji podle týmu Chicago Bulls, který ji používal. Pops (tak říkali svému trenérovi panu Popelkovi) ji s nimi natrénoval. Když zakřičel: „Chicago!“, všichni hráči si postupně přihrávali tak, aby dostali míč ke Kubovi, který byl jejich nejlepším střelcem. Fungovalo to jako kouzlo a Kuba poté vždycky dokázal dát koš. Míša už se nemohl dočkat, až si všechno vyzkouší při skutečném zápase proti soupeři.

Když přišli k výtahu, Míša zmáčkl tlačítko.

Zatímco s Májou čekali, až přijede starý rozvrzaný výtah, objevil se učitel Petr, který zde v komunitním centru učil hudební výchovu. „Ahoj Bártovi,“ řekl Petr. „Jak se dneska máte?“

„Skvěle,“ odpověděl Míša. Chodil každý pátek k Petrovi na kytaru. Petr byl skvělý učitel. Uměl zahrát jakoukoliv písničku, co hrají v rádiu, a několik jich dokonce sám napsal. Svou kytaru s sebou všude nosil v pouzdře přes rameno.

„Tvůj táta říká, že tenhle výtah je pomalejší než internet před dvaceti lety," řekl se smíchem Petr.

Míšův a Májin tatínek byl ředitelem komunitního centra, takže obě děti znaly Petra už od malička. Maminka je dokonce k němu brávala s sebou na hodiny zpěvu, když byl Míša ještě batole a Mája miminko.

Petr znovu zmáčkl tlačítko výtahu a prohrábl si dlouhé hnědé kudrny. „Obvykle chodím po schodech, ale dneska nesu tenhle zesilovač. Váží snad tunu." Míša si všiml černé hranaté bedny u Petrových nohou.

Všichni tři otočili hlavy, když se na chodbě objevily dvě dívky s pouzdry na kytaru a zamířily ke schodišti. Ta s dlouhými černými vlasy se usmála a zamávala.

„Ahoj Kamilo," pozdravila ji Mája. Míša na ni taky mávl.

Kamila byla Májina spolužačka. I ona milovala kočky a s Májou se spolu hodně kamarádily. Občas chodila i do Petrova kytarového kroužku. Na třeťačku byla docela v pohodě.

Zatímco stále čekali na výtah, Petr si něco pobrukoval. „Cvičíš na kytaru?“ zeptal se po chvíli Míši.

Míša přikývl, ale Petrovi se do očí nepodíval. Míša sice cvičil… ale jen trochu. Nikdy nevydržel dlouho sedět. Občas si večer zahrál před spaním, ale to bylo asi tak všechno.

„Znám pár skvělých písniček, co bych tě chtěl naučit. Musíš se naučit akordy, ať si je můžeme spolu zahrát,“ řekl Petr.

Míša znovu přikývl. „Naučím.“ Stojí za to si akordy procvičit, jestliže mu Petr nabízí, aby si s ním zahrál nějaké parádní písničky.

Konečně uslyšeli hučení výtahu. Dveře se s rachotem otevřely. Míša vzal Májin batoh a svoji sportovní brašnu a Petr popadl zesilovač. Mája stále držela na dlani sošku Rozárky. Když nastoupili do výtahu, Míša si všiml zmuchlané papírové tašky z fast-foodu v zadním rohu kabiny. Byla dost velká na to, aby se do ní vešla večeře pro celou rodinu.

„Taťka by se naštval, kdyby tu tašku viděl,“ řekla Mája. „Nesnáší nepořádek.“

Mája měla pravdu. Jejich tatínek vždycky mluvil o tom, že lidé by se měli chovat ke komunitnímu centru jako ke svému vlastnímu domovu. Míšu by zajímalo, zda ti, co tady tašku s odpadky pohodili, dělali to samé i u sebe doma.

„Ano, nepořádek není nic hezkého," souhlasil Petr. „Ale víte co?" Sklonil hlavu a usmál se. „Docela dobře to tady teď voní."

Míša se zhluboka nadechl. Petr měl pravdu. Kdo by neměl rád slanou, mastnou vůni smažených hranolků? Míša ucítil, jak mu zaškrundalo v břiše. Po basketbalovém tréninku mu vždycky vyhládlo. Takové hranolky by mu právě teď přišly k chuti!

„Protiodpadková hlídko, nástup!" pronesl Petr, když se dveře výtahu s rachotem zavřely a oni tři zůstali uvězněni i s tou vůní v kabině.

Sundal si z ramene pouzdro s kytarou, položil zesilovač na zem a sehnul se k tašce, aby ji zvedl.

Ssss!

„Jejda!“ Petr rychle zacouval, zakopl o svůj zesilovač a upadl na zem. „Co to bylo?“

Míša se zadíval na tašku. Vlasy na zátylku se mu zježily. Z nitra tašky se ozýval opravdu velice zvláštní zvuk!

Kapitola 2

Petr se zvedl zpátky na nohy a znovu se na tašku nevěřícně podíval. Aniž by ji zvedl ze země, opatrně ji rozevřel a její horní okraj pomalu sroloval dolů.

Míša zadržel dech.

Když Petr nakoukl dovnitř, trhl hlavou a podíval se na Máju s Míšou. „Je to kotě," řekl. „Je maličké – a ztuhlé hrůzou. Vy dva stůjte v klidu a já ho vyndám z tašky, dobrá?"

Kotě? Míša se nechápavě podíval na Petra. Co dělá kotě v papírové tašce? A ve výtahu?

Míša si všiml, že Petr je taky překvapený, i když mluvil klidně a tiše. Petr chytil tašku za horní okraj a opatrně ji odshora dolů roztrhl. Míša s Májou jen zalapali po dechu, když se objevilo malinkaté rezavé koťátko krčící se pod zmuchlaným papírem od hamburgeru. Vypadalo vyhuble a hladově a celé se třáslo,

zatímco se na ně velkýma, doširoka vykulenýma očima dívalo.

Kotě bylo mourovaté s rezavými proužky. Dlouhé bílé vousky mu trčely po obou stranách růžového čumáčku a také nad každým okem, podobně jako obočí.

Míša si všiml, jak kotě mrská do stran chundelatým ocáskem. *Pes vrtí ocasem, když je šťastný*, pomyslel si, *ale tohle kotě šťastně vůbec nevypadá.*

„Jééé," vydechla Mája. Míša se na ni rychle otočil a dal si prst na rty, aby ji utišil. Nechtěl, aby vyděsila kotě ještě víc. Mája vykulila oči a skousla si ret, takže Míša poznal, že mu rozumí. Společně sledovali Petra, jak pomalu natáhl ruku. Kotě začalo couvat. Přikrčilo se, přivřelo oči a znovu dlouze zasyčelo.

„Neboj se, mrňousku." Petr mluvil tak potichu, že ho Míša skoro neslyšel. „Neublížím ti." Petr natáhl ruku, aby si ji kotě mohlo očichat. Právě když chtělo kotě udělat krůček dopředu, výtah s drcnutím zastavil a dveře se otevřely.

„Honem, zataraste dveře!“ křikl Petr. Míša honem skočil ke dveřím, ale zrzavé kotě bylo rychlejší. Vyskočilo z kabiny výtahu a vyrazilo do chodby v přízemí. Petr si povzdychl. „Neměl jsem křičet,“ řekl a potřásl hlavou. „Vylekal jsem ho.“

„Není to vaše chyba,“ oponoval mu Míša. „Nebyli jsme dost rychlí a nechali ho utéct.“

„Byl jako blesk,“ přikývla Mája.

„Musíme toho mrňouska najít,“ rozhodl Petr. „Pojďme.“ Popadl svůj zesilovač a kytaru a opřel obojí na chodbě o zeď. Míša udělal totéž s taškou a Májiným batohem a pak se všichni rozběhli po chodbě lemované dveřmi. Za všemi těmi dveřmi, jak Míša věděl, se lidé věnovali józe a baletu a jízdě na rotopedu a tai-či. Ale na chodbě bylo ticho – a prázdno. Po kotěti nebylo ani vidu.

„Pojďme tudy,“ zavelel Petr. Míša s Májou ho následovali do velkého skladu. „Tyhle dveře byly jediné otevřené. Vsadím se, že se tu někde schovává.“ Petr ukázal rukou na stěnu, podél níž stálo plno nádob a regálů

s nejrůznějšími věcmi od gymnastických žíněnek až po činky. Mája se rozběhla k regálům a hned si klekla na všechny čtyři. Sklonila hlavu a dívala se pod regály. Míša zatím nahlížel do všech koutů. V téhle místnosti bylo tolik věcí. Mohlo by to trvat hodiny, než kotě najdou!

Pak uslyšeli známý zvuk.

Ssss!

„Tady je! Schovalo se v rohu," zvolala Mája. Byla ohnutá a dívala se pod vozík plný podložek na jógu.

Míša k ní potichu přešel a zaklepal sestřičce na rameno. „Májo," zašeptal, „nevyděs ho."

Mája si povzdychla. „Alespoň jsem ho našla," řekla, když se postavila a odstoupila od vozíku. „Takže jak ho chytíme?"

Míša si nebyl jistý, jak se chytají koťata, zejména taková, co nevypadají moc přátelsky. Rozhlédl se po skladu a snažil se představit si situaci, jako by byl uprostřed zápasu v košíkové. Někdy to skvěle pomáhalo, když potřeboval vyřešit nějaký problém. Tentokrát

si vybavil hru, kterou se s Kubou naučili: dva hráči při ní chránili třetího spoluhráče před soupeřovým týmem. „Mám to!“ řekl a ukázal na krabici s hromadou bloků na jógu připomínajících cihly. „Mohli bychom použít tohle.“ Vzal z krabice několik bloků. „S Májou mu zatarasíme únikové cesty pomocí těchhle bloků. Ten vozík je hodně vysoký, takže ho asi nepřeskočí. Pak byste se mohl přes něj natáhnout a kotě vyndat,“ řekl Petrovi.

Petr nadzvedl obočí a přikývl. „Jo, to by šlo. Ale musíte být s těmi bloky rychlí, jinak vám vyklouzne.“

Míša s Májou se na sebe podívali, usmáli se a přikývli. „To zvládneme,“ řekl Míša.

„Dobře, pojďme to zkusit.“ Petr zavřel dveře na chodbu.

Míša přisunul krabici s bloky blíž k úkrytu kotěte. „Připravená?“ zeptal se.

„Připravená,“ kývla Mája.

Míša s Májou co nejrychleji vyplnili pomocí bloků celý prostor pod vozíkem, aby tudy nemohlo kotě utéct.

„Hotovo," zavelel Míša.

Petr přistoupil k vozíku a natáhl se přes něj. „Ahoj, kamaráde," řekl tiše. „Jen ti chceme pomoct." Natáhl ruku a zašeptal na kotě uklidňující: „Šššššš."

Míša, který všechno sledoval mezerami mezi naskládanými jógovými podložkami, uviděl, jak se malé kotě dívá nahoru na Petra žlutýma očima plnýma strachu.

Bojím se! Nevím, jestli jsi přítel, nebo nepřítel.

„Takhle, ano. Zůstaň tam. Neboj se, mám tě," mumlal Petr potichu. Podebral kotě dlaní pod bříškem a pak se začal narovnávat. Rezavé pruhované nožičky kotěte mu přitom visely z dlaně dolů.

„Skvělá týmová práce, vy dva," řekl Petr, když si přitáhl kotě k hrudi.

„Dobře jsi to vymyslel, bráško." Mája šťouchla Míšu loktem do žeber. Ten se na ni usmál, pak vstal a zadíval se na kotě uložené v Petrově náruči. Na vouskách ještě mělo

Konec ukázky